

Az ötödik pecsét (1976)

Napjainkban a magyar film iránti rajongás bizonytalan lábakon áll, sőt már-már szállóigévé vált, hogy márpedig jó magyar film nem létezik. Nem akarok állást foglalni, azonban valóban ki lehet jelenteni, hogy a magyar filmgyártásnak volt egy aranykora ('60-as, '70-es évek), amelynek árnyékában hanyatlást lehet megfigyelni. A 20. század végén egy agilis és tehetséges rendező- és színészgárda alkototta meg a magyar mozgóképkultúrát, amelynek látható és a mai napig velünk élő bizonyítéka *Az ötödik pecsét*.

Az ötödik pecsét talán az egyik leguniverzálisabb és legigényesebb magyar film, és biztos vagyok benne, hogy az idő múlása sem fog tompítani az érvényességén. Egy egyetemes és központi témát feszeget, természetesen szuggesztíven, bátran, mégis kifinomultan, professzionális színészi játékkal, szimbolikus képekkel és montázsokkal, valamint életszerű dialógusokkal. Egy koprodukcióról lehet beszélni, ugyanis Fábri Zoltán rendezése, a szereplők mesteri alakítása (Latinovits Zoltán, Őze Lajos, Márkus László), és Hieronymus Bosch hatása nélkül aligha beszélhetnénk egységes alkotásról.

A történet egy igazi pokolábrázolás, csak éppen a valóságból merít: II. világháború utolsó éve, Magyarország, Szálasi rémuralom, a szovjet előrenyomulás közeledése. A krízishelyzet adott, minden lángokban áll, az erkölcs devalválódott és a szeretet, a béke is aligha volt elérhetlenebb, mint akkor. És mikor is lenne a legalkalmasabb feltenni a kérdést, ha nem a romok között? Egy gátlástalan, gyilkos uralkodó, vagy egy kisemmizett ártatlan lennél szívesebben? Ragadozó vagy préda? Örök dilemma, amely örök fantáziát képez, és a választás nehezebb, mint gondolnánk. A teória erre a feltevésre épül, és a végső választ minden karakter a maga módján fogja megadni.

Az ötödik pecsét irodalmi alappal is rendelkezik, elvégre az azonos címet viselő Sánta Ferenc regény filmadaptációja, ezáltal a fim mellé a könyvet is ajánlani tudok.